

כל ישראל ערבים זה לזה

"אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם, ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם, כל איש ישראל"

התורה מונה את כולם ללא יוצא מן הכלל. למה להאריך? שתאמר "כל איש ישראל" ואני אבין שזה כולל הכל! אומר האור החיים הקדוש דבר חשוב: הרבה פעמים אנחנו דואגים לביתנו כי זה הכי קל ונוח. מקיימים מצוות, מגיע ראש השנה, מכינים את עצמנו - אבל מה עם האחרים? הפסוק מלמד: לא, אתה לא לבד! כל ישראל ערבים זה לזה. אין באפשרות שום יהודי להיות שלם בלי שכלל ישראל עמו, כי עם ישראל הוא גוף אחד.

זה כמו שיד ימין בסדר ויד שמאל כואבת - האדם כולו חולה. יש לזה דוגמא מהלכה: אדם ששמע שופר בבית הכנסת וברך, ויש שכן חולה שלא שמע - רשאי לבוא אליו, לברך ולתקוע עבורו. אמנם כבר יצא ידי חובה, אבל מדין ערבות עדיין יש בו חיסרון. יש צדיקים שעוברים בבתי חולים ביום ראש השנה, מחדר לחדר - תוקעים ומברכים לכולם.

"אתם נצבים היום" - מבאר המעם לועז: "היום" זה ראש השנה. פחדתם מהקללות, עשיתם עבירות - ואתם עדיין עומדים על הרגליים. למה? כי "היום כולכם" - תמיד הייתם ביחד! הסוד של עם ישראל הוא אחדותו. השלום הוא הכלי שמחזיק ברכה הגדול ביותר. אפילו בדור אחאב, שהיו עובדי עבודה זרה אבל היו מאוחדים - היתה פרנסה ושפע. הקדוש ברוך הוא אומר: אם אתם ביחד, אני לא יכול עליכם.

כל יהודי חייב וערב לשאר כלל ישראל כפי יכולתו. מגיע ראש השנה, באת להתפלל - מה עם כל האחים שלך? באת לבד? קרבת עוד יהודי? אנשים באים לרב ואומרים: "אשתי בירידה, הבן שלי בירידה". האם ראיתם פעם מישהו שבא ואומר: "הרב, השכן שלי בירידה, הוא מתחיל לעשות שטויות"? כל ישראל כאחד, כולנו כאגודה אחת, צריך לדאוג לכולם. "כי קרוב אליך הדבר מאוד, בפיך ובלבבך לעשותו" - היה לי תלמיד בישיבה שכושר ההבנה שלו היה נמוך. כל דבר הייתי מסביר ארבע חמש פעמים. אבל הוא נלחם כמו אריה, ופעם בכה באמצע הסדר שאין לו חברותא. עברו שנים ובא אלי: "הרב, סיימתי הסמכה לרבנות שכונה!" - סטירת לחי בשבילי. "יגעת ומצאת - תאמין".

יש משל יפה לכך: זקן חכם קרא לכל בניו לפני פטירתו. נתן לכל אחד קרש ואמר: "שבור". כל אחד שבר בקלות. לאחר מכן לקח חבילת קרשים, אגד אותם ונתן: "שברו". אף אחד לא הצליח. אמר: "כשאתם לבד - אפשר לשבור בקלות. כשאתם ביחד באגודה - אף אחד בעולם לא ינצח אתכם". "הנסתרות לה' אלוקינו והנגלות לנו ולבנינו" - את מה שבלב האחר אני לא יכול לתקן, זה עניין של ה'. אבל את הנגלות - מחובתי לבוא ולעזור. זו לא רק מוסר, זו חובה של כל יהודי. "כי קרוב אליך הדבר מאוד, בפיך ובלבבך לעשותו". כותב הרמב"ן: "אין הדבר נפלא ורחוק ממך, אלא קרוב אליך מאוד לעשותו בכל עת ובכל מקום".

שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	18:35*	18:33	18:35	18:34
יציאה	19:24	19:22	19:24	19:24
ר"ת	20:11	20:08	20:09	20:09

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **18:15**

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם צריך להתענות בערב ראש השנה?

יש הנוהגים להתענות בערב ראש השנה, וכמו שהביא הטור (סי' תקפא), בשם המדרש תנחומא. והטעם לתענית הוא כדי שיכנס אדם לעשרת ימי תשובה מתוך הכנעה ושברון לב. אבל אין זה חיוב מעיקר הדין, ולכן כל שהדבר יגרום לו למעט מלימודו או שלא יוכל להתארגן לחג בצורה טובה, אין לו להתענות, ואם יכול טוב שישמע סיום מסכת, ובכך יפטר מן התענית.

ואדם שאינו יכול להתענות בלי שיאכל משהו קודם עלות השחר, כיון שלדעת הזוהר הקדוש, אסור לאכול לאחר שנתעורר משנתו, אף קודם עמוד השחר, יש להעדיף שלא יתענה בכלל, ואם הוא נהג כן בשנים קודמות, ועתה הוא רוצה לבטל מנהגו (לגמרי, ולא רק באותה שנה וכמבואר לקמן), יעשה על כך התרת נדרים.

ואדם שנהג כל שנה להתענות, ועתה הוא רוצה לבטל מנהגו, אם בדעתו לבטל מנהגו לעולם, צריך לעשות על כך התרה, אבל אם אין בדעתו לבטל אלא באותה השנה מחמת חולי וכדומה, אין צריך לעשות התרה על מנהגו.

(שלחן ערוך סי' תקפא . בן איש חי פרשת נצבים בהקדמה. שו"ת יביע אומר ח"ה או"ח סי' כב. ומש"כ לגבי סיום מסכת כן יש ללמוד ממש"כ הרמ"א בסי' תקסח, וכן נהג החזון איש ועוד כמה מגדולי ישראל. ומש"כ הרוצה לבטל מנהגו, כן הוא בדגול מרבבה יו"ד סי' ריד. ובילקוט יוסף הנד"מ שם עמ' קסח).

האם יש חובה לטבול במקווה בערב ראש השנה?

מנהג ישראל לטבול בערב ראש השנה, אבל טבילה זו אינה מן הדין, לכן אין צריך לדקדק בה שכל גופו ושערו יהיו נקיים. וכן פשוט שאין מברכים על טבילה זו. וזמן הטבילה הוא משעה חמישית של היום, כדי שיהא ניכר שהוא לכבוד היום, וכן שיוכל לקבל הארה בנשמתו.ואם אינו יכול לטבול במקווה מאיזו סיבה שהיא, טוב שישפוך על גופו תשעה קבין מים, (והוא בערך 12.6 ליטר), ויכול לעשות זאת גם על ידי מקלחת שיעמוד תחת זרם המים עד שישפך על גופו השיעור הנזכר.

ואדם שאינו יכול לשפוך על עצמו שיעור הנזכר, טוב שיטול ידיו ארבעים פעם בסדר הבא: יערה תחילה על יד ימין פעם אחת, וכן פעם אחת על יד שמאל, ועוד יערה פעם שניה על ימין וכן פעם שניה על שמאל, וכן על זה הדרך עד עשר פעמים. ויחזור ויערה עשרה פעמים בזה אחר זה על ימין, ואחר כך יערה עשר פעמים בזה אחר זה על שמאל, ונמצא סך הכל ארבעים פעמים.

(רמ"א סי' תקפא סעיף ד. בן איש חי פרשת נצבים אות ג. ומה שכתבנו לגבי זמן הטבילה, כ"כ בספר חמדת הימים ראש השנה דף כח ע"ג. והביאו גם הרב כף החיים שם אות פב).

משלחן רבנו

לכבוד מורנו ורבנו שליט"א. רציתי לשאול לגבי ברכת 'שהחיינו', אם יש לפני כמה סוגי פירות שצריך לברך על כל אחד מהם ברכת שהחיינו, האם צריך לברך על כל אחד ואחד, או שפוטר את כל סוגי הפירות בברכה אחת.

לכבוד האברך היקר והנעלה.... שליט"א. אודות שאלת מר בעניין ברכת 'שהחיינו' על כמה מיני פירות, והנני להשיבו בקצרה.

הנה הסכמת אחרונים שאם הובאו לפניו כמה מיני פירות חדשים, ברכה אחת פוטרת כל המינים, וכמו שכתב הרב פרי אדמה (ח"א דף כו ע"ב), והסכים לדבריו בשו"ת יוסף אומץ יוזפא (סימן תכג).

ועיין עוד בדברי הרב פתח הדביר (סימן רכג אות ב), שכתב כיוצא בזה לגבי כמה מלבושים חדשים, ובמקום אחר הארכנו בדין בגדים חדשים, אבל עכ"פ

נלמד מדבריו לנידון דידן לגבי פירות חדשים.

אלא שכתב מרן רבינו עובדיה זצ"ל (חזון עובדיה ברכות עמ' תמה), שטוב יותר לומר מראש לבני ביתו שלא יביאום אלא אחד אחד ברווח זמן של היסח הדעת ביניהם, כדי שיוכל לברך על כל אחד מהם ברכת 'שהחיינו'.

לכן למסקנת ההלכה: אם הביאו לפניו כמה סוגי פירות, יברך ברכה אחת ויכוונין לפטור את כל סוגי הפירות. ומכל מקום, טוב יותר שלא יביאו הפירות כולם יחד, אלא ברווח של זמן, כדי שיוכל לברך על כל אחד מהם.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

כל מה שצריך זה
תשובה לנשמה

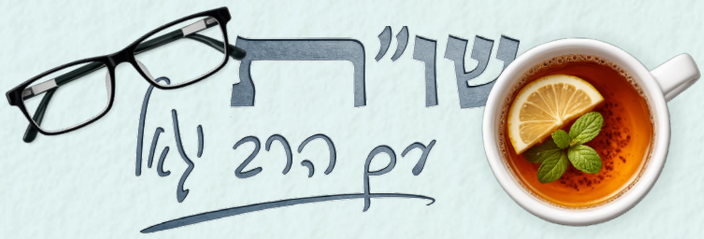

בספר
'שו"ת - יגל ליבי'
של הרב יגאל כהן
תמצאו שאלות
מעניינות עם
תשובות פסיקה
מרתקות ומחכימות

התקשרו:
03-8000-770

סרקו את הקוד

שאלה: אני כהן ועל פי פקודת הרופאים אני חייב לאכול בכיפור האם אני יכול לברך 'ברכת כהנים'?

תשובה:

בשחרית ובמוסף יכול לעשות כמו שאר הימים אולם בנעילה נראה שרק אם אוכל לשיעורים יכול לישא כפיו שעדיין נחשב שהוא בתענית (ולא חיישינן לשכרות) אולם אם לפי הרופאים צריך לאכול כרגיל לא יעלה כלל. עיין חזו"ע ארבעה תעניות עמ' צח

שאלה: האם מותר לצחצח שיניים ביום הכיפורים כי אני רגיל בזה וקשה לי בלי זה?

תשובה:

יש להחמיר ולא לרחוץ את הפה ביום הכיפורים גם למי שרגיל בזה.

שאלה: האם אפשר לקנות עליות של יוה"כ, כל נדרי וכדו' מכספי מעשרות?

תשובה:

מותר לקנות עליות מכספי מעשר בתנאי שקודם שקנה חשב שזה יהיה מכספי מעשר. אבל אם חשב בתחילה לשלם מכסף שאינו מעשר, אינו יכול אח"כ להשתמש מכספי מעשר לפרוע חובו. (ט"ז יור"ד סי' רמט סעיף א.)

שאלה: הייתי עובד בקיוסק ולצערי הייתי מחלק קופסאות סיגריות לחברים, והייתי עושה להם הנחות שלא ברשות בעל הבית, שאלתי היא- אם אני אתן צדקה זה יתכפר לי על מה שעשיתי?

תשובה:

אם אתה יודע ומכיר את הבעלים, לא יעזור לתת צדקה אלא צריך ללכת ולהחזיר לו בערך את הסכום שנלקח, ולהתפייס איתו שימחל לך. ורק במקרה שגנב ואינו יודע ממי גנב אז אומרים שיתן לצדקה את הכסף ויעשה בו צורכי רבים.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

עשרת ימי תשובה

בראש השנה ובשאר עשרת ימי תשובה יש כמה הוספות בתפלה, ואנשים אינם יודעים מתי צריך לחזור ומתי לא צריך לחזור. בראש השנה כל ההוספות אינן מעכבות, חוץ מאם אמר "האל הקדוש" במקום "המלך הקדוש" שצריך לחזור, כי זה מ"דינא דגמרא". אבל שאר ההוספות בתפלה הן מתקנת הגאונים, לכן אם שכח אינו חוזר. וביום חול בעשרת ימי תשובה, יש עוד דבר שאם שכח צריך לחזור, וזה "המלך המשפט". לא אומרים "מלך אוהב צדקה ומשפט", אלא "המלך המשפט".

ומה ההבדל ביניהם? לכאורה "מלך אוהב צדקה ומשפט" זה כמו "המלך המשפט". ההבדל הוא: "המלך המשפט" הכוונה הוא בעצמו עושה משפט, אבל "מלך אוהב צדקה ומשפט" הכוונה שהוא אוהב שבני אדם עושים משפט, ושיש דיינים וברורים וכדומה. ואילו "המלך המשפט" - הוא שופט את בני האדם. יש פירוש אחר, ש"המלך המשפט" הכוונה שהוא עצמו המשפט, זה לא דבר נפרד ממנו, כמו שהרמב"ם כותב: הוא היודע והוא הידוע והוא הדעה עצמה. וגם כאן "המלך המשפט" - שהוא בעצמו המשפט, אבל זה פירוש עמוק. הפירוש הראשון שאמרתי הוא פשוט, כל אחד צריך לדעת אותו.

"הימים האלה נזכרים ונעשים". צריך להקפיד לא לשכוח את ההוספות האלה, ולכן צריך להתפלל מתוך סידור. ומי שיזכור אותם בכל עשרת ימי תשובה - הקב"ה יזכור אותו, ויכתוב אותו לשנה טובה ומבורכת.

בין ראש השנה לכיפור יש שבעה ימים. לדוגמא: אם חל ראש השנה בשבת כמו השנה - שבת וראשון זה ראש השנה, אחר כך - שני, שלישי, רביעי, חמישי, ששי, שבת, ראשון. וביום שני יום הכיפורים. וכתוב שבכל יום מהימים האלה אפשר לתקן כל מה שאדם חטא באותו יום במשך השנה שעברה. ויש הרבה מה לתקן, כמו שמירת העינים שיש בחוץ הרבה נסיונות בזה. רבי סלמאן מוצפי אמר: כתוב בהלכה שעדיף לעשות תשליך מחוץ לעיר, אבל אם יש בדרך מראות אסורות, עדיף שלא לצאת מהעיר. שיפתחו את הברז בבית ויעשו תשליך. רבי דוד בן בוארון ככה היה עושה, עומד במרפסת של בית הכנסת, ומשם רואה את הים ואומר תשליך.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

לכל תפילה יש ניגון משלה

סידור עם לב ונשמה

סידור 'יגל ליבי' עם
אימרות חיזוק מרגשות
מאת הרב יגאל כהן

ב- 50₪ בלבד!!!

קבלו את הסידור שלכם עכשיו!
באתר "יביע אומר"
או חייגו> **03-8000-770**

דרך חדשה
שלבים בעבודת השם

הרב מאיר כהן
רב קהילה באור יהודה

דרש רבי יעקב גלינסקי זיע"א: "כידוע על ההורים יש להזהר כאשר תינוקם מגיע לגיל זחילה התינוקות רוחשים על הארץ ובכל תזוזה מגלים עולם חדש מוצאים שקל סוקרים, מכניסים לפה, ובולעים. אם זה יורד למעיים, לא נורא. כבולעו כן פולטו. אבל אם זה נשאף לריאות, ה' ירחם. פורצת בהלה, נכנסים לפאניקה, מזמינים מונית, ממהרים לבית החולים, למיון ילדים. שיקוף רנטגן, וחדר נתוח. מה יש מה קרה? יהיה שווה בשקל יותר... מה אתה מדבר? זה גוף זר הוא מהווה סכנה חייבים להוציאו!

הכתוב אומר (תהלים פא, י): **"לא יהיה בך אל זר"** מהו "בך" היה ראוי לכתוב "לך" אלא אומרים רבותינו ז"ל (שבת קה' ע"ב): "איזהו אל זר שיש בגופו של אדם הוי אומר זה יצר הרע".

אם כן מדוע אנו לא ממהרים להוציאו?!" והגדת (יום הכפורים עמוד קכ"ה).

שיטת השלבים

נאמר (תהלים קיט, צח) **"מאיבי תחכמני"**, יש לנו ללמוד מאויבנו מהיצר הרע. כשהוא רואה שהאדם צדיק גמור, אינו מתיאש. נטפל אליו להחטיאו ולו בדבר פעוט, שכן גילו לנו רבותינו ז"ל שיטתו (שבת קה' ע"ב) "כך דרכו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך ומחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך עבוד עבודה זרה והולך ועובד". וכתב רבי אברהם אליהו מייזיס זיע"א בספרו בן אברהם (פרשת שמות), והעצה היעוצה שיהיה חכם רואה את הנולד, שבשעה שבא היצר הרע להחטיאו אפילו בקלות שבקלות, יראה ויבין כוונתו הנסתרה עכשיו ממנו, שדעתו לבסוף להחטיאו גם בחומרי חמורות.

אחים יקרים! נלמד ממנו את שיטת השלבים. שגם אם רואים אנו עצמנו מסובכים ושקועים ברע, נאמר לעצמנו היום עשה כך, השתפר במשהו, ומחר עשה כך, עד שנשתחרר כליל מכבליו. ורמז לדבר (תהלים כז, ד) "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש", מתחילים "אחת" ואחר כך עוד "אחת". וכבר אמר התנא באבות (ד, א), איזהו חכם? הלומד מכל אדם, וכתב בתולדות יעקב יוסף (ויקרא רס, ב ד"ה וזה שאמר הכתוב), שילמד גם מיצר הרע.

לא לקפוץ

אחים יקרים! צריכים לדעת שבעבודת ה' יתברך אי אפשר לתפוס הכל בבת אחת אלא יש להתקדם שלב אחרי שלב, מדרגה אחר מדרגה, וכשלא יעשה כך מובטח לו שלא יצליח, ובודאי יפול ויישבר ויפסיד הכל! וזה שאמר התנא באבות (א, יז) "וכל המרבה דברים, מביא חטא". וידוע שמסע ארוך מורכב מהרבה צעדים קטנים.

וכבר מצינו יסוד זה בדברי רבינו הגר"א זיע"א (משלי יט, ג): "לפעמים אדם מתחיל ללמוד תורה ולעשות מצוות ואחר כך פורש מחמת שקשה לו מאוד לפי שאין מסייעים לו וזועף על ה' למה לא סייעוהו, ובאמת הוא מחמת איוולתו. והיינו כי כל אדם צריך לילך לפי מדרגתו ולא יקפוץ... ואז ילך לבטח בדרכו..."

שמירת הלשון
הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"שמע ישראל ה'... אחד"

(דברים ו, ד)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת בחור צעיר, שבכבוד בורא עולם מאוד זהיר, שהיה אצלם בבית הספר מקרה מאוד לא נעים, ואת הדין בזה הוא רוצה להפנים.

בחור אחד מבית הספר שבו הוא לומד עשה מעשה מאוד לא טוב, שאם היה יודע שיתפס לעשות כזה דבר הוא לא היה מתחיל לחשוב. בלי שישמו לב נכנס הוא לכיתה בהפסקת צהרים, וגנב מהתיק של המורה שטר של מאתים. וממש באותו זמן הפלאפון של המורה צלצל, וכשנכנס לכיתה ראה מה אותו בחור עולל, ומיד קרא למנהל, ואותו בחור התחיל למלמל. סיפר הבחור השואל שרצה לדעת במי מדובר, ושיצר הסקרנות עליו גבר, וכשהתקרב לראות מי הוא הגנב, חשב אולי אותו בחור נעלב, ושואל אם יש בזה איסור, שעכשיו יודע מי הוא הבחור.

עניתי לאותו בחור יקר, שרבי נסים קרליץ זצוק"ל בספר חוט שני (פ"א עמ' תלב) כותב לנו עיקר, שאם אינו שומע או מקבל לשון הרע מחברו, אלא מברר את הגנאי בעצמו, אין בכך איסור ונגמר הסיפור. כי האיסור לקבל ולשמוע לשון הרע הוא דוקא כששומע מאחר, אבל כשמברר הגנאי בעצמו על איסור אינו עובר, כגון שראה את הגנב בעיניו, אין שום איסור לשון הרע רובץ עליו. ומכל מקום יזהר שלא יראה חברו אותו, ויתבייש על שנתפס בשעת קלקלתו (אבות ד, כג), ותמיד צריך לשמור על כבוד החבר, ועל יצר הרע בזה להתגבר.

נזכה תמיד לראות את חברינו עושים מעשים טובים, ואת אהבת ישראל בלבנו נשתדל להרים.

ונסיים במה שלמדנו בשיעורים הקודמים, שלפעמים אדם צריך לעקם את המחשבה כדי לדון את החבר לכף זכות, ולפי תורתנו הקדושה זו היא מחשבה באיכות, להסתכל בראיה נכונה במקרים שבאים לפנינו, וכך נדון לכף זכות את חברינו.

להורדת החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

החבר שפגע

יש פגיעות שמגיעות דווקא מהמקומות שהכי סמכת עליהם, וגם לי זה קרה עם חבר שהרגשתי כמו אח בשבילי, שנים היינו יחד, לומדים, מדברים, משתפים אחד את השני בדברים שאף אחד אחר לא ידע, הייתי בטוח שהוא מכיר אותי באמת, אבל לאט לאט משהו בקשר התחיל להשתנות, בהתחלה אלו היו עקיצות קטנות ליד אנשים, משפטים שכולם צוחקים מהם אבל בפנים קצת שורפים, אחר כך התחילו השוואות, ביקורת, כל מיני הערות שגרמו לי להרגיש קטן בלי שהוא אפילו שם לב, ניסיתי להתעלם, אמרתי לעצמי שאני סתם רגיש, שלא צריך לעשות מכל דבר עניין, אבל ככל ששתקתי כך הכאב גדל, התחלתי להרגיש לידו דרוך, חושב לפני כל מילה שאני אומר, מפחד שוב להרגיש מושפל מול אחרים, ועדיין נשארתי בקשר כי פחדתי לאבד אותו, פחדתי להישאר לבד, יום אחד ישבנו עם עוד כמה חברים והוא זרק עליי שוב איזו הערה, כולם צחקו ואני חייכתי גם, אבל בפנים הרגשתי שאני נשבר, באותו רגע הבנתי שאני כבר לא באמת נהנה להיות לידו אלא רק מנסה לשרוד את הקשר הזה, באותו ערב הוא התקשר אליי כרגיל ואני בפעם הראשונה לא עניתי, לא מתוך נקמה אלא כי כבר לא היה לי כח להעמיד פנים שהכל בסדר, כמה ימים אחר כך הוא שאל אותי מה קרה, ולקח לי זמן לדבר, פחדתי שהוא יחשוב שאני מגזים, אבל בסוף אמרתי לו בשקט, אני מרגיש שלפעמים אתה צוחק עליי יותר ממה שאתה איתי, היה שקט ארוך בטלפון, ואז הוא אמר משהו שלא ציפיתי לו, 'נשבע לך שלא ידעתי שזה פוגע בך ככה'. פתאום הבנתי כמה פעמים אנשים פוגעים בלי להבין בכלל מה השני מרגיש בפנים, לא כל קשר נהיה מושלם אחרי שיחה אחת, וגם בינינו לקח זמן לבנות מחדש את האמון, אבל מאז למדתי משהו חשוב, שלפעמים לשתוק כדי לשמור על קשר רק מרחיק יותר, ודווקא רגע אחד אמיתי שבו אדם אומר את הכאב שלו יכול להציל קשר לפני שהוא נשבר לגמרי.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.
מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה
ימים א'-ה' | 23:00-22:00 054-8420996

לגימות של השראה
הרב יצחק פנגר
מקסימום מהמינימום

ב-18 בנובמבר 1995, הכנר יצחק פרלמן עלה לבמה באולם אוורי פישר בניו-יורק. הוא צעד לאט-לאט על הבמה עד שהוא התיישב. הוא הוציא את הכינור, התכונן מספר דקות, וסימן למנצח - "אפשר להתחיל". לפתע, תוך כדי שהוא מבצע את הקטע שלו במקצועיות מופלאה, נשמע צליל צורמני של קריעת מיתר. אחד מארבעת המתרים בכינור שלו נקרע. התזמורת הפסיקה לנגן, ודממה השתררה באולם. כולם חיכו לראות מה הכנר המפורסם יעשה. האם הוא ירד מהבמה? האם הוא יתעצבן? יצחק פלרמן עצם את עיניו, החזיר את הכינור אל מתחת ללחיו, הסתכל על המנצח, וסימן לו - להמשיך. התזמורת המשיכה מהיכן שהיא הפסיקה, ויצחק ביצע את הבלתי אפשרי: הוא ביצע את החלק שלו בצורה גאונית ומופלאה, אף על פי שהיה חסר לו מיתר.

בתום המופע הקהל נעמד על הרגליים, ותוך מחיאות כפיים סוערות ביקשו מהכנר לומר כמה מילים. הוא אמר: "פעמים זו המשימה של האמן, לגלות כמה מוזיקה הוא מסוגל להפיק עם מה שנשאר לו ביד". כך גם בחיים, לפעמים אנו צריכים להוציא את המקסימום, מהמינימום שנשאר לנו.

לפעמים אנו מרגישים שאנו מגיעים לראש השנה לא הכי מוכנים, או לפחות לא כמו שרצינו. הבה וניקח את זה כשיעור לכל החיים - במקום לבכות, להאשים או לחלום איך יכול היה להיות אחרת, הבה ניקח את עצמנו בידיים, ועם מה שיש, נעשה את המקסימום. נפתח דף חדש, נלביש על עצמנו חיוך, נקבל על עצמנו קבלה טובה לשינוי, ובזכות זה נזכה לכתיבה וחתימה טובה. (ראש השנה)

"היכולת הגדולה ביותר שלנו אינה להצליח תמיד, אלא לעשות את המירב עם מה שנותר לנו."

הרב משה רבי

השיעור ממחלקת המונשמים

הייתי בטוח שהעולם חייב לי שירות מושלם, ושהבריאות שלי תלויה אך ורק ברמת התיבול של המרק.
ואז הגיע יום שני אחד, יום רגיל לחלוטין, שבו קיבלתי טלפון מאמא שלי...

שלום חברים, אני איתמר.

אני חייב להתוודות בפניכם על חטא קדמון שלי: בימי הישיבה שלי, לא הייתי סתם בחור שלומד. החזקתי בתואר לא רשמי אך פעיל מאוד: "המבקר הראשי והבלתי מתפשר של חדר האוכל הישיבתי". אם הטשולנט של ליל שישי היה חסר מלח בחלקיק האחוז - הייתי מפרסם על כך פשקוויל סאטירי שנון על לוח המודעות. אם האורז של יום שלישי היה דביק מדי לטעמי האנין - הייתי מארגן שולחן שלם שיכריז על שביתת רעב דרמטית כאילו היינו אסירים פוליטיים. הרגשתי שזהו ייעודי בעולם: להתלונן על האוכל, להסביר לטבח כמה הוא לא מבין במטבח, ולהיות מתוסכל מכל מנה שלא הגיעה לרמה של מסעדת יוקרה. הייתי בטוח שהעולם חייב לי שירות מושלם, ושהבריאות שלי תלויה אך ורק ברמת התיבול של המרק. ואז הגיע יום שני אחד, יום רגיל לחלוטין, שבו קיבלתי טלפון מאמא שלי. הקול שלה היה נרגש ומלא דמעות של שמחה: "איתמר, שירה ילדה בת בשעה טובה ומוצלחת! היא נמצאת כרגע בבית החולים 'שערי צדק', סע לשם לבקר אותה, היא מאוד תשמח".

ואכן, הגעתי לבית החולים כשאני מלא במחשבות חגיגיות על האחיינית החדשה שלי. נכנסתי למעלית העצומה של בית החולים, שהיתה עמוסה באנשים - רופאים, מבקרים, ואנשים מודאגים. הייתי כל כך שקוע במחשבות (וכמובן, בתלונות פנימיות ושנונות על כך שהמעלית איטית מדי, שהמזגן חלש ושהריח של חומרי החיטוי פשוט בלתי נסבל), שלא שמתי לב בכלל באילו קומות אנשים יוצאים ונכנסים. כשהדלת נפתחה באחת הקומות, יצאתי החוצה בצעד בטוח ובחיוך רחב, מתוך הנחה מוחלטת שהגעתי למחלקת יולדות והנה אני הולך לפגוש את התינוקת החדשה.

אבל משהו באוויר של הקומה החמישית היה שונה לחלוטין. לא היו שם בלונים צבעוניים, לא נשמעו קולות בכי עליזים של תינוקות בני יומם, ולא היו שם משפחות מחייכות שמחלקות שוקולדים. המסדרון היה ארוך, מואר בתאורת פלורסנט קרה, ושקט בצורה חריגה ומפחידה. הרעש היחיד ששמעתי ברקע היה צפצוף קצבי, דרוך ומונוטוני

150 שיעורים נבחרים
של הרב יגאל כהן
עכשיו > בדיסק און קי
מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה
לפרטים > 03-8000-770
מלאי של עוצמה

של מכשירים אלקטרוניים. הסתכלתי סביב בהפתעה, והעיניים שלי קלטו את השלט הגדול שהיה תלוי מעל דלפק האחיות: "טיפול נמרץ - מחלקת מונשמים".
רציתי להסתובב מיד, לחזור למעלית ולברוח מהמקום האפל הזה, אבל בדיוק באותו רגע נפתחה הדלת של אחד החדרים מולי. רופא בכיר ואחות יצאו משם בפנים חמורות סבר, כשהם מנידים בראשם לעבר קבוצת אנשים שעמדה במסדרון. מהחדר החל לבקוע קול בכי חרישי, קורע לב, של בני משפחה שעמדו סביב המיטה. בלי כוונה, העיניים שלי נמשכו פנימה לשבריר שנייה. ראיתי שם איש צעיר, שכב על המיטה כשהוא מחובר לצינורות אינסופיים ומסכות חמצן. המכשירים מסביב נלחמו בכל כוחם הדיגיטלי כדי להחדיר עוד חלקיק אוויר לריאות שלו, בעוד הנשימות שלו הולכות ומצטמצמות, הולכות ונחלשות, עד שהפכו לשקט מוחלט. ראיתי את הרגע שבו נשמתו של אדם נפרדת מהעולם.
עמדתי שם במסדרון, קפוא על עומדי כמו נציב מלח. הרגשתי את פעימות הלב שלי דופקות בעוצמה בתוך הגרון שלי. רק לפני שעה קלה ישבתי בחדר האוכל של הישיבה והתלוננתי על הארוחה שהוגשה, ועל כך שהחיים שלי פשוט בלתי נסבלים בגלל זה. והנה כאן, אנשים נלחמים על עצם היכולת לבצע את הפעולה הפשוטה והבסיסית ביותר בעולם - לשאוף חמצן לריאות ולנשוף אותו החוצה. אנשים מוכנים לתת את כל הונם בשביל עוד נשימה אחת עצמאית, ואני מעז להתלונן?
ירדתי במדרגות לקומת היולדות ברגליים רועדות ובברכיים כושלות. כשאחותי הגישה לי את האחיינית הקטנה והחדשה שלי, והחזקתי את היצור הזעיר והטהור הזה בזרועותיי, הבטתי בה נושמת נשימות קטנות, מהירות ועצמאיות. באותו רגע, הדמעות פשוט זלגו לי מהעיניים בלי הפסקה. אלו לא היו דמעות של שמחה רגילה, אלו היו דמעות של בושה עמוקה, של הכרת הטוב ושל הודיה לה' יתברך על מתנת החיים. "תודה לך ה', על כל נשימה ונשימה, על כל רגע ורגע שאתה כל כך אוהב אותי, וחושב עליי, בהשגחה פרטית נפלאה. ה' יתברך, תודה אבא, תודה על הכל, אני מצטער על כל השטויות שדיברתי, סליחה ממך".
***
חזרתי לישיבה באותו ערב כשאני אדם שונה לחלוטין. כשישבנו בארוחת הערב והבחור שישב לידי התחיל כרגיל להתלונן בציניות על כך שהגבינה הלבנה נוזלית מדי ושאין מספיק ירקות, הבטתי בו במבט רגוע, לקחתי פרוסת לחם פשוטה, ואמרתי לו בשקט: "תגיד תודה שיש לך ריאות כדי לנשום את האוויר, גרון בריא כדי לבלוע את האוכל, וחיים כדי לעמוד כאן ולהתלונן". מאותו יום ועד היום, בכל פעם שמשהו בחיים שלי לא מסתדר בדיוק לפי הציפיות שלי, אני עוצם את העיניים, לוקח נשימה עמוקה ומלאה, ומודה על החסד העצום והפשוט שבכלל מאפשר לי לנשום.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

ר"ה מאזן החיים

בעולם העסקים הרגיל, נהוג להגיש מאזן שנתי מסודר דווקא בסוף השנה, המסכם את הפעילות הכלכלית שכבר נעשתה. לאור זאת, עולה שאלה רעיונית עמוקה: מדוע קבע בורא עולם את יום הדין בראש השנה, בתחילתה, ולא בסופה? (כך שאלו הר"ן בדפי הרי"ף ג. אבודרהם ועוד)

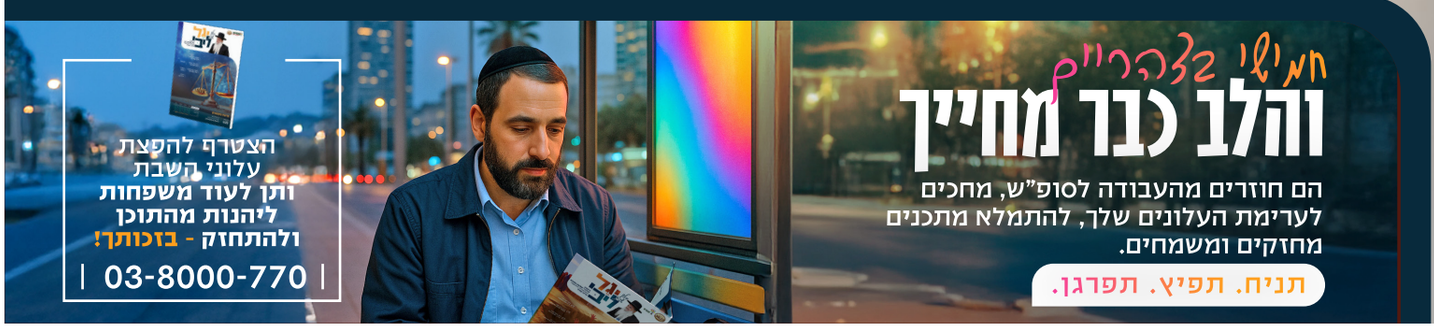
התשובה ע"ז מאירה את ההבדל התהומי שבין משפט בשר ודם למשפט שמים. בניהול ארצי, תכלית הדין היא סיכום וסגירת חשבונות העבר לשם גביית חובות. אולם הקב"ה דן אותנו בראש השנה לא כגובי מס, אלא כדי לקבוע את ה"תקציב" והשפע הרוחני והגשמי שיוענק לנו לשנה הקרובה.

השל"ה הקדוש מבאר שמטרת הבריאה היא "עולם חסד יבנה". הקב"ה חפץ להשפיע טובה עצומה, ומידת הדין הנדרשת על השנה החולפת הינה אך ורק כדי ליצור באדם "כלי קיבול" הראוי והמזוקק להכיל טובה זו. ולכן הדין והמשפט אינו נקמה על כישלונות העבר, אלא הכשרת הכלים לקראת העתיד.

מרן החפץ חיים זצ"ל ממשיל זאת לחנווני שצבר חובות כבדים אצל סיטונאי. במקום לעמוד ולהתחנן על חובותיו הישנים כשהסוחר בא לגבותם, הציג לו החנווני תוכנית עסקית מרשימה והזמנת סחורה גדולה לעתיד. הסוחר הבין מיד שכדי להרוויח ממנו בהמשך, עליו לפרוס את החובות ולתת לו אשראי כדי להמשיך להשקיע בו. כך גם אנו ביום הדין: איננו יכולים להצטדק על העבר, אלא אנו באים לפני ה' עם "הזמנת סחורה" חדשה - קבלות טובות ושאיפות רוחניות. כשהקב"ה רואה שהאדם באמת חפץ לגדול, הוא משקיע בו חיים ומאריך אפו על העבר.

יסוד עצום זה מתווה עבורנו מודל חינוכי מעשי מדהים. כמחנכים וכהורים, עלולים אנו להעתיק את "המודל העסקי" ולאמץ פנקסנות רושמת של כישלונות מול ילדינו. אך מהות יום הדין קוראת לנו לאמץ עין טובה של "התחלה". עלינו לשפוט את חניכינו לא על מעשי אמש, אלא על פי "באשר הוא שם" - על פי הרצון הכן שניצת בהם עתה להתחיל מחדש.

יתרה מזאת, כפי שהדין האלוקי נועד לאפשר את החסד, כך גם הגבולות שאנו מציבים בחינוך אינם עונש, אלא בניית "כלי קיבול". זוהי מסגרת הניתנת מתוך אהבה, שמטרתה העליונה להצמיח את הילד ולהכשירו להיות מסוגל להכיל את כל הטוב והברכה שקיימים בעולם כולו בדרך ישרה.

לחיות באמונה

הרבנית מיטל דאודי
מרצה וסופרת

קרש קפיצה

אם הבחירה היתה בידיי, האם הייתי בוחרת להיות אחת שלא מתמודדת עם שום דבר שאינו מוגדר בעיניי כטוב? האם אבחר שהכל יהיה קל ופשוט? שלא תהיה לי שום התמודדות בחיים? שפשוט אשאר כמו שאני?

העבודה הכי חשובה שלי בעולם הזה היא העבודה על עצמי. אני מתמודדת עם כ"כ הרבה דברים בחיים, שלאו דווקא קשורים לבעיה אישית שלי... ובכל זאת כל קושי או משבר בעצם מובילים אותי לעבודה על עצמי. אם זה לעבוד על היכולת שלי להכיל את השוני בין מה שאני רוצה לבין מה שאני צריכה, אם זה לחבק את המציאות הכל כך שונה בתכלית מאיך שחלמתי אותה ולשמוח בה, אם זה ללמוד לוותר ולהכיל את האחר, אם זה לעבוד על מידת הכעס שלי, הקמצנות, העצלות, החשיבה השלילית, הקנאה, הנקמה, הטינה... אם זה להכיר בעצמי את המחילה, היכולת לסלוח, לוותר ולשחרר מתוכי עקרונות שטבועים בי בעקבות מאורעות שעברתי או חינוך שגדלתי עליו ואינם מועילים או מקדמים אותי, להיות מספיק אמיצה כדי לומר:

"טעיתי"

"אני רוצה ללמוד"

"אני רוצה לשנות"

"אני רוצה להשתנות"

"אני לא יודעת הכל"

"אני לא מבינה הכל"

"אני לא מושלמת"

"אני משחררת"

"אני סולחת"

להיות מספיק אמיצה כדי לרצות להתמודד עם המשבר הזה במקום לבכות עליו וממנו. לשאוב ממנו את כל הכוחות כולם ולהפוך להיות האשה החזקה הזאת שכולן היו רוצות להיות. להיות לוחמת.

המשברים האלה שעברתי בחיים בנו אותי. הם גם לא סתם קרו לי. בורא עולם בחר אותם עבורי במדויק. אין מקריות. אם זה קרה לי, זה כי ה' ידע שזה מה שאני צריכה לעבור והוא גם ידע שיש בתוכי את הכח והכלים לעבור את המשבר הזה... הוא הרי נתן לי אותם. הוא לעולם לא יתן לי להתמודד עם משהו שהוא "גדול עליי", משהו שהפנימיות שלי לא מסוגלת לשאת, הוא לא רוצה לשבור אותי!

הוא רוצה לבנות אותי!

הוא רוצה לקחת את מיטל הקטנה ולגרום לה לצמוח, לקחת אותי למקום הכי נמוך ולתת לי את ההזדמנות לשתול שם זרעים של כח, של חכמה, של הצלחה, זרעים של שמחה, זרעים שהולכים להצמיח מיטל חדשה, כי אחרי המשבר אני כבר לא אותה מיטל. אני מישהי שחשבה שהיא הגיעה לעומק כדי לטבוע ובסופו של דבר מצאה את עצמה מרחפת מעל המים, מביטה בהשתקפות של עצמה ומחייכת.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"

***2381**

פותחן קופסאות שימורים, האם חייב בטבילת כלים?

גלידה שמעורבים בה שברי עוגיות, אם טעמם ניכר, ברכתה בורא מיני מזונות, כיון שמטרתם לתת טעם, ולא רק לדבק את העיסה. (ע"פ המבואר בשלחן ערוך סי' רח סעיף ב. וכן העלה בילקוט יוסף הנד"מ ברכות ח"ג עמ' קפ).

פורס ביצים, האם חייב בטבילת כלים?

פורס ביצים שיש בו כמה להבים שע"י פורס הביצה, חייב בטבילה, כיון שהוא משמש את הכלי באופן ישיר. וכן הוא הדין לגבי פורס לחם או סלייסר. (ואם הם עשויים מפלטסיק בלבד אינם חייבים בטבילה). (טבילת כלים כהלכתה סי' ח. והחידוש בזה הוא אפילו שהידיות הכלים הן מפלסטיק, מכל מקום כיון שיכול להשתמש בכלי גם ללא הידים ע"י שדוחק הירק לסכינים, שפיר דמי חייב בטבילה).

ברכות ח"ג הנד"מ עמ' קצט).

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

אבא אוהב אותי

הנה אנחנו עומדים בפתחו של היום הגדול... אי אפשר לכתוב על שום דבר אחר.

ראש השנה. יום הדין. כמה דברים נקבעים לנו ביום הזה... אין לתאר ואין לשער את האימה והאהבה שעומדת בפתח היום הקדוש...

אנחנו בסוגייה של "גילו ברעדה" - אנחנו שמחות, רגועות, אוהבות את ה', הוא הדיין. הוא השופט, הוא אבא שלנו. וגם מפחדות, לא? כמה חשוב לנו מה יהיה בשנה הבאה עלינו לטובה... כמה הילדים יהיו שמחים או חלילה מצוננים, כמה יהיו חברותיים בכיתה וכמה המורות יתלוננו באוזנינו... שכל החולים יהיו בריאים, שהרווקות והרווקים יזכו להקים בתים במהרה, וכל מי שלא זכתה לחבוק תינוק תבשר לנו בשורות טובות מהרה ממש!! כל דבר קטן כגדול נרשם בראש השנה.

כמה שנכתוב לא נוכל לתאר את עוצמת היום. אבל בכל זאת אנחנו חוגגות, לובשות חג ואוכלות ושותות בהנאה ושמחה... לא צמים ביום הזה. לא בוכים בכוונה. בטוחים. זאת ההרגשה... אנחנו בטוחות בבורא עולם. שהוא אוהב אותנו והוא יעשה לנו את הכי טוב... הוא אבא, הוא אוהב, למה שיכתוב לנו דברים חס ושלום פחות נעימים? בוודאי שירחם עלינו, לא בשל המעשים שלנו, אלא בזכות הרחמים והחסדים שלו. כדאי לקרוא תהילים, להשקיע ביום הזה, לא לדבר דברים לא טובים כמה שניתן, להיות מרוכזות, בתפקיד שלנו כאמהות ונשים בבית יהודי, ולשים על לבנו את החשיבות של היום הזה... להתפלל חזק ולהאמין בלב באהבתו של ה' אלינו. לדחות את המחשבות המפחידות והלא חיוביות. "אבא אוהב אותי" - זה מה שתעני למחשבה המפחידה שרוצה להיכנס.

שנזכה לשמח את בורא עולם כל החיים ולהחזיר לו, ולו במעט על כל הטובות שעושה עמנו כל החיים... הוא כל בוקר מחיה אותנו, נותן לנו אוויר לנשימה בלי סוף... בלי להתחשבן, נותן לנו 2 עיניים רואות ואיברים פנימיים מתפקדים ללא הרף... מה עשינו עבור זה? זה בטוח לא בזכות התפילות קורעות הרקיעים שלנו... זה אך ורק בשל הרחמים של ה' וטובו העצום. אז כמו שאנחנו לא דואגות שמחר תזרח השמש, כך לא נדאג על הפרנסה והבריאות שיכתבו לנו לטובה בשנה הקרבה ובאה...

כי זה לא בידיים שלנו. אנחנו בידיים שלו

שנה טובה ומבורכת!

תאיר ארץ
מזכת הרבים
תאיר גולן

מְלוּכָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת

יום הדין הגדול כבר כאן, השופר מהדהד, והלב משתוקק להיפתח. אך מבעד לחלון המטבח או מהספסל בגינה הציבורית, המציאות נראית לעיתים אחרת. נשים רבות, אמהות לילדים קטנים, מוצאות את עצמן מתמודדות עם קושי פנימי עצום: הגברים נמצאים שעות ארוכות בבית הכנסת, ואילו הן - שכל כך רוצות לשפוך שיח בבכי ובתחנונים מול ארון הקודש - נשארות בבית, עסוקות בהרגעת בכי, בהגשת אוכל ובהשגחה בגינה. מתוך התסכול הזה, חשוב להבין את היסוד העמוק שמלמד אותנו עולם החסידות. התפילה אינה מוגבלת למקום פיזי. בספרים הקדושים מובא כי האשה היא "עיקרו של בית", והיא המשפיעה את מידת המלכות בעולם. בראש השנה, שבו אנו מכתירים את הקדוש ברוך הוא למלך, עבודת המלכות של האם אינה פחותה מזו של השליח ציבור. השליחות שלך לא פחתה, היא פשוט השתנתה - היא הפכה לחיים עצמם.

מרן הרב קוק זצ"ל מסביר כי התפילה היא חשיפת הרצון הפנימי של הנשמה. כשאת מוותרת על הנוחות שלך, על השקט הרוחני שלך, ומגדלת את ילדי המלך מתוך מסירות נפש - כל החלפת חיתול, כל חיוך של סבלנות וכל פסיעה בגינה הציבורית הופכים לתפילה זכה הבוקעת רקיעים. הקדוש ברוך הוא שומע את "תפילת האמהות" מתוך העשייה והחול, ורואה בה כתר מפואר יותר מכל התפילות. גם כאשר את בגינה, או בבית מכינה את הסלטים או עורכת את שולחן החג, התפללי במילותייך שלך על הבית שלך! על בעלך, על הילדים ועל כל הישועות שאת צריכה. זו התפילה שלך, עושה הרבה רעש שם למעלה! ומתוך עולם המלכות של הבית, אני פונה באהבה אלייך, אחותי הרווקה, שעדיין זוכה לשבת שעות ארוכות בבית הכנסת, בין כותלי ההיכל. אל תראי בימים אלו זמן של המתנה, אלא ימי רצון נשגבים של בניין. חז"ל מלמדים ש"כל המבקש על חברו - הוא נענה תחילה". השתמשי בכח התפילה המיוחד והפנוי שיש לך כעת. זהו הזמן לזעוק על עם ישראל, לשפוך דמעות, ומתוך כך לבנות בדיבורייך את הבית העתידי שלך. כל תפילה שלך השנה היא האבן הראשונה בבניין עדי עד שאת עתידה להקים, מתוך תקווה ובטחון שאבינו שבשמיים שומע ומכין לך את הטוב ביותר.

שתהיה לכל בית ישראל כתיבה וחתימה טובה,

מתוך שמחה ובניין שלם.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

חדר הכושר של הנשמה

שמואל ישב מולי בקליניקה, שלף דף קטן והתחיל להקריא: "אני שוטף כל יום כלים, לוקח את הילדים, ומעביר לה את הרכב טסט. בתמורה, אני מצפה שהיא לפחות תכין לי ארוחת ערב חמה ולא תבוא אליי בטענות". הבטתי בו וחשבתי לעצמי כמה קל לנו להפוך את ברית הנישואין לחברת ביטוח או להסכם מסחרי קר. אנחנו כל כך רגילים לשאול את עצמנו "מה יוצא לי מזה?", עד שאנחנו שוכחים שתכלית התורה כולה - **מ"ואהבת את ה' אלקיך" ועד "ואהבת לרעך כמוך"** - היא להביא את האדם למצב שהוא מעניק מתוך בחירה חופשית ונקייה, אהבה נטו, מבלי שהמניע יהיה משיקול אנוכי של רווח והפסד. הנישואין הם למעשה חדר הכושר הגדול ביותר של הנשמה כדי להתאמן על השריר הזה.

לקראת ראש השנה, אני נזכר תמיד בסיפור עמוק שהיה מספר המשגיח, רבי אליהו לופיאן זצ"ל. הוא תיאר עשיר שנסע לעסקיו כשהעגלה שלו עמוסה בשקי מטבעות, וכלבו הנאמן רץ לצידו. לפתע, נשכב הכלב לפני גלגלי העגלה וסירב לזוז. העשיר, שלא הבין מה קרה, גער בו ואף הכה אותו חזק עד שהכלב זז והנסיעה נמשכה. לאחר כמה דקות, שם לב העשיר שהכלב נעלם. הוא סובב מיד את העגלה, חזר על עקבותיו ומצא את כלבו שוכב ללא רוח חיים, כשהוא מגן בגופו על אחד משקי המטבעות שנשמט ונפל מהעגלה. הכלב הקריב את חייו מתוך מסירות נפש ואהבה מוחלטת לאדונו.

הרב אליהו לופיאן היה שואל את שומעיו: האם לכלב המדהים הזה, שאהב את בעליו עד כלות הנפש, מגיע גן עדן? האם יש לו חלק לעולם הבא? התשובה היא לא. למה? כי כלב, כשמו כן הוא - "כולו לב". הוא מתוכנת באופן אינסטינקטיבי לאהוב את בעליו, אין לו ברירה או מערכת שיקולים אחרת. מה שאין כן האדם. החידוש של האדם בעולם, וזהו בדיוק העניין של ראש השנה - יום הרת עולם שבו אנו ממליכים את הבורא - הוא כח הבחירה החופשית. האדם אינו פועל מתוך תכנות קבוע או דחף חייתי. כשאדם בוחר להעניק לבן זוגו, להיות קשוב לצרכים שלו ולתת מעצמו מבלי לחשב "מה המניה הזוגית שלי שווה עכשיו", הוא יוצר משהו קדוש. הוא בוחר להיות אדם אוהב.

בראש השנה אנו עומדים לפני מלך מלכי המלכים ומבקשים שנה חדשה של חיים וברכה. זו ההזדמנות שלנו לצאת מתודעת הכלב המתוכנת או הסוחר המחשב, ולהיכנס במלוא הכח לחדר הכושר של הנשמה. כשאנו מחליטים לבחור בבן הזוג, להקשיב ולתת מתוך רצון נקי להיטיב, אנו לא רק בונים שלום בית אמיתי, אלא מנצחים את האנוכיות הטבעית שלנו וזוכים בגן עדן כאן בעולם הזה.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

איפה אחותי... זעק בקול

השנה ראש השנה חל בשבת יש בזה דעות לכאן או לכאן, אבל דבר אחד ברור שאם נתחזק באמונה ובטחון ובעבודת ה' יהיה רק תועלת, וגם מה שנראה כלא טוב נזכור שזה טוב, ונחדיר לילדינו זה יהיה עצום ונשגב והסיפור הבא יתן לנו כח בזה.

יצחק סלוצקי מספר כשהגרמנים ימ"ש נכנסו לפולין הוא היה בן 16 וברח יחד עם אחותו הצעירה לאחד הכפרים המרוחקים והתחבא באחד המרתפים עם אחותו.

יצחק בלבד היה יוצא לגיחות עבור מחיה, באחד הגיחות הוא חוזר ומוצא שהמרתף ריק, בלי הבנה, ללא שום מחשבה, הוא יוצא החוצה וצועק במר לבו... איפה אחותי...!!!???

עוברים ושבים נדים לו בראשו לכיוון המפקדה של הגרמנים ימ"ש, ושוב בלי מחשבה, הוא נכנס ללוע הארי וזועק בקול לא לו, איפה אחותי...!?

הגרמנים לא היה להם הרבה סבלנות, הרימו את אקדחיהם וכיוונו לעבר ראשו, ובדיוק הגנרל 'מיור' שהיה שם במקום, ובא לראות את פשר הצרחות.

וחיוך שטני צץ לו בזויות פיו, פונה אליו הגנרל ושואל אתה רוצה את אחותך?

המפקד בהתעללות גמורה אומר ליצחק, אני מוכן לתת לך את אחותך ביום שיגדלו לך שערות בכף היד... והחיוך הזדוני לא מש מפיו המרושע...

יצחק קם ללא חת, ויתקרב לעבר המפקד הנבעת, והראה לו את כף ידו המלאה בשערות, וכאן נתהפכו היוצרות, המפקד החל לצעוק בקולי קולות תביאו לו את אחותו ותסלקו אותו מכאן. אצל הגרמנים השטן מצוייר עם כף יד עם שערות.

תמיד שסיפר את הסיפור, והקהל קצת היה תמה, הוציא יצחק את כף ידו והראה לקהל את היד עם השערות.

וכך סיפר איך הגיעו שערות לכף ידו: לאביו היה מאפיה, כשהוא היה ילד אהב להסתובב שם ולהתבונן, באחד הפעמים ידו נדבקה לאחד התנורים וקרעה לו פיסות עור, אביו לקחו אל הרופא, ולקחו לו פיסת עור מהרגל והדביקו לו את זה בידו, ובכך היה לו שיער בכף ידו. בתור ילד הוא היה מאד מתבייש, והרגיש ממש נורא עם זה, והוא לא הבין שזה היה תרופה למכה הקב"ה הקדים לו.

לפעמים אנחנו חושבים שנעשה לנו דבר נורא ואנחנו לא מבינים שזה לטובתנו, **אנחנו רק צריכים לסמוך על בורא עולם שהכל לטובתנו.**

טַעֲמֵי • הַמִּקְרָא
הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

עבודת הימים הנוראים בשמחה

יום הדין הגדול והנורא', כך רגילים לקרוא ליום הזה. ישנן דרשות הנמסרות בכל שנה בחודש אלול, ובחלקן שמענו שאם אנו רוצים שבראש השנה לא נכתב למוות, ולא למחלות, עלינו לחזור בתשובה. הבעיה היא שכמה שאנו מתחזקים עדיין זה לא מספיק. וכך חוזר חלילה כל שנה ושנה. ומשום כך אנשים נכנסים לפחד נורא, ואומרים להם שכל הצרות של כל אנשים נחתמו עליהם בר"ה. וביום ר"ה עצמו ממש חרדה אופפת אותם, ועוברת במחשבתם- 'שרק יעברו הימים הללו, ונחזור לשגרת החיים'. כמובן שזה לא קורה לכולם אבל מי יותר ומי פחות. אולם האמת אחרת לגמרי, וננסה להסביר: בספר נחמיה (פרק ח) מובא מפורש שעזרא ונחמיה אמרו לעם ישראל, לא לבכות על החטאים בר"ה כי קדוש היום לה', אלא לכו לביתכם ותאכלו אוכל טוב ושתו יין טוב ועשו שמחה, כי חדוות ה' שומרת עליכם. אע"פ שהם רצו לבכות משום יום דין על חטאיהם. ועוד מובא בירושלמי (הטור והש"ע פסקוהו להלכה. ועיין בחזון עובדיה ימים נוראים עמ' נא'): שהלכה היא שבר"ה לובשים בגדי לבן ומסתפרים יפה, כדי להראות שאנו בטוחים בחסדי ה' עלינו, ויודעים **שהקב"ה עושה לנו ניסים וכותבנו לחיים טובים.** ע"כ. נמצא שיהודי ממוצע שרוצה לעבוד את ה', ומתקדם מדי שנה אין לו חששות, ויודע שנכתב לחיים טובים. והטעם שאין אומרים 'הלל' בר"ה, כיון שסוף סוף יש אנשים **מאומות העולם** או רשעים שבישראל, שיכתבו למוות, משום כך אין אומרים 'הלל'. אבל יהודי כשר שמשתדל תמיד להוסיף בקדושה אין שאלה, זה ברור שיכתב לחיים טובים. וכתב בחזון עובדיה (ימים נוראים עמ' פז) שאסור לצום בר"ה ולומר וידוי כיון שיום טוב הוא. ועוד אין לבכות בתפילות ר"ה, ומה שמובא בשם האר"י הקדוש שמי שנופלת עליו בכיה בר"ה זהו סימן טוב, כוונתו מתוך ערגה מרוממת ודבקות בה', אבל לא בכי של צער ופחד שמא נכתב למוות או למחלות רח"ל. נמצא שר"ה יום טוב הוא, ואשרינו על מה שאנו מתחזקים כל שנה, וצריך לדעת שכל הדרך הזו של הפחדות רק מרחיקה אותנו ואת ילדינו מעבודת הבורא, כי הקב"ה רוצה בשמחתנו וטובתינו, וכמובן נשתדל להוסיף עוד בעבודת ה' בשמחה.

אבא מביא מתנות

ישנה שאלה שחוזרת ונשאלת שוב ושוב במהלך חייו של כל אדם: כיצד ניתן להתמודד עם קושי, לצלוח אותו ולעבור אותו עם כמה שפחות כאב?

יש משפט ידוע שאומר: "כל אדם יורד לעולם הזה עם התיק שלו".

אותו אדם שנראה לך מצליח בעסקים, כזה שנראה כלפי חוץ כאילו הוא מלקק דבש, מתמודד אולי עם בעיה רפואית קשה של אחד מבני משפחתו. ולעומתו, אותו אדם בריא שמעולם לא נזקק כמעט לרופא, מקבל שיחות בלתי פוסקות מפקיד הבנק שמבקש להסדיר את מצב החשבון שהולך ומסתבך.

לכל אחד יש את המשקולת הפרטית שלו.

ממש כמו בחדר כושר - כל מתאמן מרים משקל אחר, בהתאם לכוחותיו. אלא שבעולם שלנו, מאמן הכושר הוא אבא שלנו -שכל רצונו הוא להיטיב איתנו. מאחורי כל קושי עומד אומנם מדויק: כמה אנחנו מסוגלים לשאת, ואיזה נסיון לא רק שלא יפיל אותנו, אלא דווקא יחזק אותנו וישדרג את כל מהלך חיינו.

אבל עדיין השאלה נשארת בעינה.

כשאדם נמצא בעיצומו של משבר, הוא מחפש את "גלולת הפלא" שתעניק לו את הכח לעבור את התקופה בשלום.

יש תשובות רבות לשאלה הזו, אך לא תמיד הן מצליחות לנחם באמת, במיוחד כשאדם נמצא בשעת כאב.

מקרה קטן שקרה לי לאחרונה, בסייעתא דשמיא, העניק לי תשובה מיוחדת וזווית הסתכלות חדשה. אחרי תקופה ארוכה, עמוסה ומלאה בעשייה, החלטנו, אני ואשתי, שהגיע הזמן לצאת לחופשה קצרה. לכל אורך ההכנות היה דבר אחד שלא נתן לי מנוח. בתנו הקטנה היתה אמורה להישאר אצל בני המשפחה במשך כמה ימים, וזו היתה הפעם הראשונה שהיא תישאר בלעדינו לזמן כזה. לא ידעתי איך היא תגיב. האם תחפש אותנו? האם תבכה? האם יהיה לה קשה?

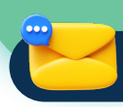
החופשה התחילה. עבר היום הראשון - וברוך השם הכל היה רגוע. עבר גם היום השני... וגם השלישי. האמת? הופתעתי. התקשרתי למשפחה ושאלתי: "היא לא מחפשת אותנו? לא שואלת איפה אבא ואמא?" התשובה שקיבלתי הפתיעה אותי, והמסר שזכיתי להבין הפתיע אותי עוד יותר. בני המשפחה סיפרו לי שמאז שהיא הגיעה היא חוזרת שוב ושוב על אותן מילים: "אבא, אמא... מתנות." הם לא הבינו למה היא מתכוונת. אבל אני הבנתי מיד. בשבוע שלפני החופשה דיברתי איתה שוב ושוב והסברתי לה שאבא ואמא נוסעים כדי להביא לה מתנות. המסר חדר ללבה. נכון, היא מתגעגעת. נכון, לא קל לה. אבל מה שממלא את המחשבות שלה הוא לא הפרידה - אלא המתנות שממתינות לה כשנחזור. וכאן, טמונה התשובה העוצמתית. בכל קושי שאדם עובר, ממתינות לו מתנות. כל נסיון מסתיר אחריו טובה.

לפעמים אנחנו עדיין לא רואים אותה, ולפעמים נצטרך להמתין עד שנבין למה הכל קרה. אבל אם נזכור שגם כשנדמה שאבא "נעלם", הוא בעצם עסוק בהכנת המתנות עבורנו - יהיה לנו הרבה יותר כח להמשיך.

נכון, כרגע אנחנו לא רואים את אבא.

אבל אבא תכף מביא את המתנות.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

מראה עיניים מתעתע

מנועי המטוס זמזמו במונוטוניות מרדימה, ורוב הנוסעים בטיסה הארוכה כבר שקעו בנמנום עמוק. באחת השורות הקדמיות ישב נועם ברוגע, שקוע בהאזנה לאוזניות שלראשו, וכלב הנחייה שלו נח על ברכיו ומביט בסקרנות מן החלון הצר.

הכל הרגיש כמו עוד שיוט שגרתי בנתיבי השמים, עד שלפתע החלו להבהב נורות חגירת החגורות, וצליל הקברניט עלה במערכת הכריזה

"נוסעים יקרים, כאן הקברניט. בעקבות דרישה ממגדל הפיקוח, אני מפנה את המטוס לנחיתת ביניים. אין כל סיבה לדאגה. צפוי לנו עיכוב של חמישים דקות. אנו מצטערים על אי הנוחות הזמנית".

המטוס נחת בבטחה, וכמעט כל הנוסעים מיהרו החוצה. רק נועם נותר על הכסא, משקפי שמש שחורות לעיניו וכלב הנחייה נח על ברכיו.

הקברניט הראשי יצא מתא הטייס והביט בנועם. המראה הסגיר אותו שהוא עיוור.

"היי, חבר", פנה הקברניט לנועם, "אתה צריך עזרה לרדת? יש לנו עיכוב קרוב לשעה, וכדאי שתחלץ מעט את עצמותיך".

נועם חייך והשיב: "לא, תודה קפטן. נח לי כאן. אבל האמת היא, שאולי 'בובי' הכלב שלי ישמח לצאת לטיול קצר בחוץ. אכפת לך לקחת אותו?".

הקברניט, שאהב כלבים, נענה באדיבות. הוא אחז ברצועה והחל לצעוד עם הכלב אל מחוץ למטוס.

כעת, תארו לעצמכם את הסצנה הבאה מנקודת מבטם של עשרות הנוסעים שכבר המתינו בטרמינל: הם עומדים מול חלון הזכוכית הגדול, ולפתע רואים את הקברניט שלהם - האיש שאמור להטיס אותם בבטחה חזרה הביתה - צועד מחוץ למטוס כשהוא מרכיב משקפי שמש שחורים ואוחז ברצועה של כלב נחייה לעיוורים!

נקל לתאר את הפאניקה שהתחוללה באולם. בזמן שנותר עד חידוש הטיסה האנשים ניסו נואשות ליצור קשר עם חברת התעופה כדי לדרוש החלפת טיסה במיידית.

נקודה למחשבה: פעמים רבות אנחנו ממהרים לשפוט אנשים או אירועים על סמך חלקיקי מידע שקלטנו במבט ראשון, והנחנו למח שלנו להשלים בעצמו את התמונה - עם נתונים שבדרך כלל שגויים לחלוטין!

להבא, כדאי שנעצור ונזכור: "הדברים אינם תמיד כפי שהם נראים על פני השטח. אז תשקלו היטב לפני שאתם מגיבים".

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשובה ברב יועץ

שאלה: כבוד הרב אני איש אמת ואומר הכל בפנים! אני לא איש של אחד בפה ואחד בלב, ולכן אם יש מישהו שעשה איתי טעות אני לא מסוגל לחייך אליו ואני חייב להוכיח אותו במקום.

אשתי לפעמים נפגעת מזה, אבל מידת האמת היא נר לרגליי ולפעמים זה לא קל לי בעצמי להתמודד עם זה. השבוע אברך אחד אמר לי שלפעמים מותר לשקר, זה מאוד בלבל אותי. אשמח שתעשה לי סדר בראש. תודה מראש.

תשובה: שאלה חשובה מאוד.

יש לי שאלה קטנה אליך קודם: האם ליטול חיים של אדם זה טוב או רע?

התשובה פשוטה: תלוי של מי! לרצוח אדם חף מפשע זהו הרע בהתגלמותו. לעומת זאת, לנטרל מחבל שמסכן חיים זו לא רק זכות - זו חובה מוסרית כדי להציל את העולם. אותו הדבר בדיוק תקף לגבי האמת והשקר.

הרבה פעמים אנשים "דוגריים", שמתגאים בזה שהם "אומרים הכל בפנים", משתמשים באצטלה של "מידת האמת". אך האמת היא שלרוב לא מדובר באהבת האמת, אלא בקושי לשלוט בדחף לפרוק סערת רגשות באותו הרגע.

חז"ל מלמדים אותנו יסוד עצום: "מותר לשנות מפני השלום" (יבמות סה.). לאחר מות יעקב אבינו, פחדו האחים שיוסף יתנכל להם. הם פנו אליו ואמרו: "אָבִיךָ צִוָּה לִפְנֵי מוֹתוֹ לֵאמֹר... שֹׂא נָא פֶּשַׁע אַחֶיךָ". במציאות, יעקב מעולם לא אמר זאת, אך האחים שינו כדי למנוע מחלוקת משפחתית ולשמור על השלום. אפילו הקדוש ברוך הוא בעצמו שינה כשדיווח לאברהם על דברי שרה, כדי שלא לפגוע בשלום הבית שלהם.

המהר"ל מפראג מסביר שהאמת והשלום הם חברים טובים... האמת האמיתית של העולם היא שיהיה בו שלום וחיבור בין בני אדם. לכן, לפעמים צריך "לעקם" מעט את הפרטים היבשים כדי להגיע אל האמת הגדולה יותר - השלום.

בהקשר הזה, הרב מיכאל לסרי שליט"א מספר בהלצה על "טיפ זהב" שנתן לבעל בני ברקי שרעייתו תמיד לחוצה שיגיע הביתה מוקדם. הוא אמר לו: "שים תמיד בקבוק קוקה-קולה במושב לידך ברכב. כשהיא מתקשרת בלחץ ושואלת "איפה אתה?", תגיד לה בלב שקט: "אני ליד קוקה קולה...". זו כמובן בדיחה, אבל היא ממחישה כמה לפעמים חוכמת חיים ורגישות עדיפות על פני התנגשות חזיתית מיותרת.

לסיכום: אל תוותר על היושרה הפנימית שלך - היא כח עצום. המטרה של האמת היא לבנות את העולם, לא להחריב קשרים. אם אמירת "האמת" שלך פוגעת באשתך או מרחיקה אדם אחר במקום להועיל לו - זו אינה מידת האמת, זו מידת הדין והכעס.

ואגב, לפעמים גם לא צריך לשקר, מספיק פשוט לשתוק, לדחות את התוכחה לזמן רגוע יותר, או לומר את הדברים ברכות ובסגנון נח. "דברי חכמים בנחת נשמעים".

ותזכור תמיד שאין אמת גדולה יותר משלום בית ומאהבת ישראל.

בברכת "והאמת והשלום אהבו".

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

אמונה במעשה

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

על אהבה ועל אמת

מעשה שהיה בחבר ילדות קרוב. בשנים האחרונות זכה הבחור להתקרב לאור התורה, להתחזק בשמירת שבת והמצוות, ולשאוף לחיים רוחניים עמוקים. לימים, הכיר תלמידה שלי, בת למשפחה חרדית שבמהלך השנים התרחקה מעט, אך לבה נותר חם והיא שבה לפקוד שיעורי תורה.

בפגישותיהם הציב הבחור תנאי ברור: "שאיפתי היא להקים בית של תורה, עם שמירת שבת, כשרות וחינוך דתי". הבחורה, מתוך רצון כנה ואהבה גדולה, השיבה: "אני מכירה את העולם הזה. אמנם אינני שם כרגע, אך אני מאמינה שאצליח להתחזק". הם נישאו מתוך תקווה גדולה, אך המציאות טפחה על פניהם. כיום הבית מלא בוויכוחים סוערים, בעיקר סביב נושאי הדת. המצב הגיע שהיא אומרת לי בצער: "מרוב הערות מצידו, אני כבר עושה לו דווקא".

הסיפור הכואב הזה מלמדנו יסוד עצום: אהבה ורגש הם מנוע אדיר, אך אינם מספיקים ללא התאמה ערכית אמיתית. חז"ל מלמדים אותנו במסכת סוטה (ב, א): **"אין מזווגין לו לאדם אשה אלא לפי מעשיו".** זיווג אמיתי דורש שותפות בדרך, במעשים ובשאיפות הרוחניות.

הטעות הגדולה ביותר בשידוכים היא "למכור" מצג שווא של פוטנציאל עתידי שעדיין לא קיים בפועל. כנות מוחלטת בתחילת הדרך היא התשתית לבית יציב. התורה מצווה אותנו: **"מדבר שקר תרחק"** (שמות כג, ז). ריחוק מהשקר פירושו להציג את עצמך בדיוק כפי שאתה ברגע זה - בלי לייפות את המציאות הרוחנית כדי למצוא חן.

כאשר בונים קשר על בסיס של אמת, תיאום ציפיות ריאלי והדרכה נכונה מרב ומורה דרך, זוכים להקים בית נאמן בישראל, המיוסד על שלום, כבוד והבנה הדדית.

לעמוד חזק גם לבד

שבת שלום חברים,

פרק ב - משנה ה: וּבַמָּקוֹם שֶׁאֵין אֲנָשִׁים - הִשְׁתַּדֵּל לִהְיוֹת אִישׁ.

הסיום של המשנה מתאים מאוד לימי הרחמים והסליחות שבהם אנחנו נמצאים, ימים של התקרבות לקדוש ברוך הוא, מלך מלכי המלכים, שהוא גם אבא רחמן ואוהב, ובעיקר ביום ראש השנה שבו כל אדם עומד לדין ומתחדש לשנה חדשה.

"במקום שאין אנשים" - לפעמים אדם מרגיש לבד בדרך הרוחנית שלו. הוא רוצה להתחזק, להתקרב, לשמור על הפה מלשון הרע, על קדושה, צניעות, כשרות ושבת, אבל הסביבה לא תמיד תומכת. לפעמים מה שמונע מאיתנו להתקדם זה הפחד "מה יגידו", או תחושת אי נעימות מול חברים שמתנהגים אחרת.

כאן המשנה מלמדת אותנו יסוד גדול: אל תתן לסביבה לעצור אותך. במקום שאין מי שדוחף ומחזק - אתה צריך להיות זה שמוביל את עצמו. "השתדל להיות איש" - תהיה חזק, תהיה אמיתי, תעמוד על הערכים שלך.

חשוב לזכור שהסביבה האמיתית שלנו היא הקב"ה עצמו. הוא איתנו תמיד, הוא רואה אותנו, אוהב אותנו, ומאמין בנו יותר מכולם. מי שהולך עם ה' - לעולם לא באמת לבד.

ובמיוחד ביום ראש השנה, זה הזמן להחליט שאנחנו לא נגררים אחרי החברה אלא מובילים את עצמנו לטוב, גם כשזה לא קל. כל צעד קטן בכיוון הזה הוא יקר מאוד ונכתב לזכותנו לשנה טובה ומתוקה.

שבת שלום ומבורך

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תַּקְצִיר מֵעַמּוּד 9:

יָגֵל נִקְרָא לְמִשְׂרַד הַמְנַהֵל בְּחֶשֶׁשׁ כָּבֵד, וּמוּפְתָּע לְגַלּוֹת שֶׁהַתּוֹרֵם רוֹצֶה לְהַעֲנִיק לוֹ מַתָּנָה מַשְׁמְעוּתִית - מַצְפֵּן שֶׁל אֱמֶת!

נראה אותך ציור

חידה
מי היה אליאב?

תשובה מפרשת דברים
דואג האדומי.

הילד/ה הזוכה
נתנאל גיבלי בני ברק

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

שמחה בלב חיים מאן

1

אני ממש אוהב שמציירים עלי

2

זה הסוג המובחר ביותר שיש לנו

3

הם נחשבים לסוג החזק ביותר

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

יגל לילדים

פרשת שבוע לילדים

רֹאשׁ הַשָּׁנָה

רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא לֹא סְתָם חַג - הוּא יוֹם הַהֻלֶּדֶת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם! בְּיוֹם הַזֶּה ה' בָּרָא אֶת הָעוֹלָם, וְאֶת הָאָדָם הָרִאשׁוֹן.

יֵשׁ דָּבָר מְיֻחָד בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה - תּוֹקְעִים בַּשּׁוֹפָר! לָמָּה דַּוְקָא שׁוֹפָר וְלֹא, לְמָשָׁל, מְנַגְּנִים בַּתֻּפִּים אוֹ חֲצוֹצְרָה? כִּי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוּא קוֹל פָּשׁוּט וְיָשָׁר, בְּלִי מִלִּים - מַמָּשׁ כְּמוֹ בֶּכִי. הַשּׁוֹפָר "מֵעִיר" אוֹתָנוּ, כְּאִלּוּ אוֹמֵר: "תִּתְעוֹרְרוּ! תִּסְתַּכְּלוּ עַל הַמַּעֲשִׂים שֶׁלָּכֶם, וְתַחְשְׁבוּ אֵיךְ אֶפְשָׁר לִהְיוֹת יוֹתֵר טוֹבִים!"

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, ה' יוֹשֵׁב כְּמוֹ מֶלֶךְ עַל כִּסֵּא, וּבוֹחֵן אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם - מָה עָשׂוּ הַשָּׁנָה, וְאֵיךְ הֵם יְכוֹלִים לְהִשְׁתַּפֵּר בְּשָׁנָה הַבָּאָה. זֶה נִקְרָא "יוֹם הַדִּין". אֲבָל זֶה לֹא יוֹם מַפְחִיד - זֶה יוֹם שֶׁל הִזְדַּמְּנוּת חֲדָשָׁה! בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁבְּיוֹם הֻלֶּדֶת מְקַבְּלִים מַתָּנוֹת וּמַתְחִילִים שָׁנָה חֲדָשָׁה, גַּם בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּל אַחַד מְקַבֵּל הִזְדַּמְּנוּת לְהַתְחִיל מֵחָדָשׁ, וְלִהְיוֹת הַגִּרְסָה הֲכִי טוֹבָה שֶׁל עַצְמוֹ.

לָכֵן אוֹכְלִים תַּפּוּחַ בִּדְבַשׁ - כְּדֵי לְבַקֵּשׁ מְשָׁנָה מְתוּקָה. וְלָכֵן מְבָרְכִים אַחַד אֶת הַשֵּׁנִי "שָׁנָה טוֹבָה" - כִּי אֲנַחְנוּ רוֹצִים שֶׁלְּכֻלָּם תִּהְיֶה שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה, לֹא רַק לְעַצְמֵנוּ!

יְלָדִים יְקָרִים, ה' רוֹצֶה מֵאִתָּנוּ שֶׁנִּשְׁתַּמֵּשׁ בַּהִזְדַּמְּנוּת הַחֲדָשָׁה הַזּוֹ - שֶׁנִּסְתַּכֵּל עַל עַצְמֵנוּ בְּכֵנוּת, נַחְשֹׁב מָה אֶפְשָׁר לְשַׁפֵּר, וְנַתְחִיל אֶת הַשָּׁנָה עִם לֵב טוֹב וְרָצוֹן אֲמִתִּי לִהְיוֹת יוֹתֵר טוֹבִים. ה' מַאֲמִין בָּנוּ שֶׁאֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְהִשְׁתַּנּוֹת לַטּוֹבָה.

שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה!

לומדים עם יָגֵל וְלִיבִּי

שַׁבָּת שָׁלוֹם וְשָׁנָה טוֹבָה לְכָל הַיְלָדִים הַצַּדִּיקִים, שֶׁבְּטַח כֻּלָּם סָלְחוּ לְכֻלָּם, וְכֻלָּם כָּעֵת אוֹהֲבִים אֶת כֻּלָּם!

יָגֵל וְלִיבִּי: יְלָדִים יְקָרִים, הַאִם אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לִשְׁמֹעַ קוֹל שׁוֹפָר?

לִיבִּי: זֶה תָּלוּי בְּאֵיזֶה גִּיל אֲנַחְנוּ.

יָגֵל: נָכוֹן מְאֹד, לִיבִּי. מִגִּיל חֲנוּכָּה, אַבָּא וְאִמָּא צְרִיכִים לְחַנֵּךְ אוֹתָנוּ לַמִּצְווֹת, כְּדֵי שֶׁנִּתְרַגֵּל לְקַיֵּם וְלִשְׁמֹר אֶת הַמִּצְווֹת. זֶהוּ בְּעֶרֶךְ מִגִּיל שֵׁשׁ עַד תֵּשַׁע. לָכֵן צָרִיךְ לָבוֹא לְבֵית הַכְּנֶסֶת, לְהַקְשִׁיב לַחַזָּן וְלִשְׁמֹעַ אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר. כַּמּוּבָן, אֵין לְהַפְרִיעַ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת.

לִיבִּי: גַּם בָּנוֹת חַיָּבוֹת?

יָגֵל: לְמַעֲשֶׂה, גַּם בָּנוֹת גְּדוֹלוֹת פְּטוּרוֹת, אֲבָל יֵשׁ לָהֶן מִצְוָה כְּשֶׁהֵן שׁוֹמְעוֹת אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר. גַּם לִילָדוֹת קְטַנּוֹת יֵשׁ מִצְוָה לִשְׁמֹעַ אוֹתוֹ.

יָגֵל וְלִיבִּי: עַד כָּאן, יְלָדִים יְקָרִים וַאֲהוּבִים. שֶׁתִּהְיֶה לָכֶם שָׁנָה טוֹבָה וְשִׂמְחָה רַבָּה!

תָּחֵל שָׁנָה וּבִרְכוֹתֶיהָ!

שַׁבַּת שָׁלוֹם ♡

מצאו 10 הבדלים

תשובות: 1: כיפה חסרה 2: חרב לראש 3: חרב חזרה

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

ה' קרוב אלינו

בירושלים של הדור הקודם חי יהודי פשוט וירא שמים. סנדלר היה, ובמשך שנים רבות עסק בתקון נעלים. הוא שמח בעבודתו ונהנה מיגיע כפיו.

יום אחד, בבקר בוקר, נכנס הסנדלר בשמחה לסנדלריה שלו והחל בעבודתו. לפתע נפתעה ידו פציעה קשה מאד.

הסנדלר מהר לבית החולים. לאחר שעבר בדיקות וקבל טפול ראשוני, נכנס אליו הרופא ואמר לו שפציעתו קשה במיוחד, ושלא נתן לרפא את ידו בארץ.

הרופא המליץ לו לנסע לוינה שבאוסטריה, שם עבדו רופאים מומחים שידעו כיצד לטפל בפציעה.

הסנדלר היה עני, ובקשי רב הצליח לרכש כרטיס נסיעה לוינה.

לאחר נסיעה ממשכת הגיע סוף־סוף לעיר, אך לא ידע כיצד להגיע לבית החולים, ובמיוחד לא ידע כיצד ישלם בעבור הטפול היקר.

אולם לבו היה בטוח בה', שיעזור לו למצא יהודים נדיבים שיסיעו לו.

במשך כמה ימים הסתובב הסנדלר בעיר ובשוקים, והתחנן בפני אנשים שיעזרו לו. אולם כלם אמרו לו שהטפולים בבית החולים יקרים מאד, ושאין ביכלתם לסיע לו.

הוא כבר לא יכל להמשיך כך. מעמק לבו התפלל אל ה' ובקש:

"רבונו של עולם, אנא, עזר לי ושלח לי את השלית הנכון, שיסיע לי לרפא את ידי".

יום אחד פגש אדם הדור ומכבד, שהיה לבוש בבגדי פאר. הסנדלר ספר לו את כל אשר קרה לו. אותו אדם רחם על הסנדלר. הוא הוציא מכיסו דף, כתב עליו כמה מלים בשפת המדינה, חתם עליו ונתן אותו לסנדלר, כדי שיקח אותו לבית החולים.

כשהגיע הסנדלר לבית החולים, מסר את הדף לרופאים. כאשר ראו הרופאים את הפתק, קבלו אותו מיד, העניקו לו את הטפול הטוב ביותר, ולא בקשו ממנו לשלם דבר.

שמח הסנדלר שמחה גדולה והודה לה' על הישועה הגדולה.

אולם הוא היה סקרן לדעת מי היה אותו אדם שנתן לו את הפתק. לאחר שברר את הדבר, נודע לו שמי שנתן לו את הפתק היה לא פחות ממהקיסר בכבודו ובעצמו, שכתב את ההפנייה לבית החולים.

לאחר כמה ימים התאושש הסנדלר וחזר לירושלים.

כשהגיע, הלך אל רבו וספר לו את כל אשר קרה. שמח הרב שמחה גדולה בישועתו של הסנדלר, אך הוסיף ואמר לו: "אלו היית יודע שהאיש שפגשת הוא הקיסר בכבודו ובעצמו, היית מבקש ממנו לא רק את רפואת ידך, אלא גם דברים טובים רבים נוספים, כמו פרנסה וממון רב".

הוסיף הרב ואמר:

"כך גם בראש השנה. כאשר אנו מבקשים מה' יתברך דבר מסים, עלינו לדעת שה' קרוב אלינו ויכול לתת לנו לא רק את אותו הדבר, אלא הרבה יותר: שנה טובה, בריאות, נחת, פרנסה ברוח והצלחה ברוחניות ובגשמיות".

כמו שנאמר:

"קראהו בהיותו קרוב".

מהו הפסוק שמסתיר שפרה

הילד/ה הזוכה
אביגיל שלום
נתניה

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת דברים:

"הבו לכם אנשים חכמים ונבונים וידועים לשבטיכם ואשימם בראשיכם"

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

טַרְסִיֶּר

בין ענפי היערות של דרום־מזרח אסיה מסתתר יצור קטן ומדהים: הטרסיר. הוא קטן מאד, אבל עיניו גדולות בצורה מפתיעה, עד שהן נחשבות מהגדולות ביותר ביחס לגדל הגוף אצל יונקים. העינים הגדולות עוזרות לו לראות היטב בלילה, כשהיער חשוך ושקט.

אבל יש כאן פלא נוסף: העינים שלו כמעט איננו מסתובבות בתוך ארבות העין, ולכן הוא מסובב את ראשו לצדדים, בדמה לינשוף, כדי לראות מה קורה סביבו. הטרסיר פעיל בעקר בלילה. במשך היום הוא נח בין הענפים, ובלילה יוצא לחפש מזון.

בשונה מקופים רבים שאוכלים פרות ועלים, הטרסיר נזון מבעלי חיים קטנים, בעקר חרקים, ולפעמים גם לטאות קטנות או צפרדעים. הוא יושב בשקט, מקשיב, מתבונן, ואז מזנק במהירות בעזרת רגליו האחוריות הארכות. אצבעותיו דקות וארכות, ובקצותיהן כריות אחיזה המסיעות לו להצמד לענפים. גם זנבו הארך עוזר לו לשמר על שוי משקל. הטרסיר מלמד אותנו שלא הגדל קובע את העוצמה: הסם יתברך נתן ליצור קטן כזה עינים מיחדות, אוזנים חדות, רגלים קפיציות ואחיזה נפלאה.

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס
סופי בת אסתר

להצלחת הזוג
מלאכי ובתאל